

ujednání v dodatku smlouvy ze dne 4. září 1925 na žalobce. Zvýšení dosavadní premie nelze považovati za první premii, nýbrž za nový připlatek k zaplacené již úplně první premii, odůvodněný změnou ve způsobu užívání automobilu. Článek 10 čís. 3 pojišťovacích podmínek nemůže se žalovaná dovolávati, poněvadž případ, o který tu jde, není tam řešen. Ani ustanovení § 28 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. nelze tu použítí, poněvadž tento předpis zákona nenabyl podle ustanovení § 168 zák. čís. 501/1917 ř. zák., nař. čís. 102/1918 a vlád. nař. čís. 652/1919 sb. z. a n. dosud účinnosti.

Čís. 7731.

Pojišťovna, jež vyplatila poškozenému pojistný peníz za toho, kdo byl u ní pojištěn proti povinnému ručení, splnila pouze svůj závazek proti pojištěnci a nemá postihu proti nepojištěncům, kteří byli solidárně zodpovědní za škodu.

Pojištěný škůdce nemohl v takovém případě postoupiti svůj postižní nárok proti spoluškůdcům pojišťovně, aniž ho od ní nabýti zpětným postupem.

Postižní nárok škůdce proti spoluškůdcům vzniká teprve zaplacením škody z jeho vlastního majetku.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1928, Rv II 430/27.)

Žalobce byl pojištěn u pojišťovny U. proti následkům povinného ručení z provozu automobilu. Automobil žalobcův vyhýbaje se motocyklu, řízenému prvním žalovaným, zajel na chodník, poranil chodce a poškodil výklad obchodníka. Žalobce byl pravoplatně uznán povinným náhradou škody chodci a obchodníku, již pak zaň zaplatila pojišťovna. Tvrdě, že mu pojišťovna postoupila postižní nárok proti řidiči motocyklu a proti jeho majiteli, domáhal se na nich náhrady dvou třetin vyplacené náhrady. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Odvolatelka odvozuje postoupený jí nárok předně z přímého postižního práva pojišťovny proti oběma žalovaným (§ 896 obč. zák.). Prvý soudce správně rozřešil otázku, zda pojišťovně vůbec takový nárok přísluší, odpověděv k ní záporně. Neboť pojišťovna, vyplativši pojistný peníz, netrpí škodu, plníc, jak první soud případně praví, svou smluvní povinnost, jsouc kryta pojistnými premii. Odvolatelka uznává sice, že pojišťovna netrpí škodu, nahradivši škodu, již je povinna odvolatelka jako osoba u ní z povinného ručení pojištěná hraditi. Neuznává to však pro ten případ, když k náhradě škody jsou kromě pojištěné osoby zavázány i jiné osoby rukou společnou a nerozdílnou, poněvadž prý: 1. osoby nehodu přivodivší ručí podle § 3 (4) zákona o povinném ručení při provozu silostrojů čís. 162/08 ř. zák. poškozenému rukou společnou a nerozdílnou, 2. pojišťovna prý ručí pojistnou sumou podle § 10 cit. zák. i přímo poškozenému, a je proto také solidární dlužnici poškozeného, 3. pojišťovna platí, zapravivši celé

odškodné, i cizí dluh za škůdce nepojištěné a vstupuje proto podle §§ 1358 a 1404 obč. zák. v práva poškozeného proti těmto osobám, 4. nepojištění spoluvinníci by měli neoprávněný zisk, kdyby pojišťovna nahradila jménem pojištěného veškerou škodu přivoděnou společně s nepojištěnými škůdci, a záviselo by na čiré náhodě podle toho, na kom ze škůdců poškozený žádá náhradu škody. Tyto důvody však nemohou opodstatnití přímý nárok pojišťovny proti škůdcům u ní nepojištěným, neboť: Solidární ručení podle § 3 (4) aut. zák. vztahuje se jen na samy spoluvinníky, nikoliv na pojišťovnu. Ta není solidární dlužnicí s ostatními spoluvinníky proti poškozenému jako věřiteli. Mezi ním a pojišťovnou není přímého právního poměru. Pojišťovna je podle § 120 pojišť. zák. čís. 501/17 ř. zák. a § 1288 obč. zák. jen pojištěnému zavázána odškodnit ho za to, co musil vynaložit k odčinění škody, za niž ručí z povinného ručení. Proti třetím (poškozenému) nemá pojišťovna vůbec závazku. Není pravda, že takový závazek lze odvozovati z ustanovení § 10 aut. zák., neboť toto ustanovení souhlasně s ustanovením § 127 zák. pojišť. čís. 501/17 ř. zák. vyhrazuje poškozenému jen přednostní zákonné právo na pohledávce pojištěného proti pojišťovně, tedy na jmění pojištěného a nikoliv pojišťovny, která zůstává pouhou poddlužnicí. Přímého nároku proti pojišťovně však poškozený nemá. Odvolatelka ostatně na jiném místě to uznává a dokladem správnosti tohoto názoru je dále i ustanovení § 128 pojišťovacího zákona, podle něhož může pojišťovna na žádost pojištěného vyplatiti pojistnou sumu přímo třetí osobě, tedy jakožto zmocněnci pojištěného ku přijetí platu (§ 1424 obč. zák.) aneb asignatáři (§ 1400 obč. zák.), nikoliv však jako svému věřiteli na základě přímé povinnosti. Není-li tedy pojišťovna s ostatními nepojištěnými spoluvinníky solidární dlužnicí poškozeného, nepřísluší jí postižní nárok podle § 896 obč. zák. Ani to není pravdou, že pojišťovna platila, zapravivši pojistnou sumu poškozeným, i cizí dluh, dluh žalovaných. Neboť odvolatelka připouští, že ručila solidárně se žalovanými za škodu, kterou poškození utrpěli. Pak je ale každý z dlužníků povinen zaplatiti celý dluh a nahraditi celou škodu, když se věřitel (poškozený) na něho podle § 891 obč. zák. o zaplacení dluhu obrátí. Platila-li tedy pojišťovna za žalobkyni přímo poškozeným, neplatila cizí dluh, poněvadž tento její úmysl dokázán není, naopak učinila tak proto, poněvadž byla proti pojištěné (žalobkyni) smlouvou k tomu vázána, a spinila vlastní závazek. Nemůže proto vstoupiti podle §§ 1358 a 1404 obč. zák. v práva uspokojeného věřitele a nepřechází na ni původní nárok tohoto věřitele proti cizímu dlužníku, za něž platila. Jest možno, že tito nepojištění spoluvinníci budou mít jistý zisk z toho, že pojišťovna zaplatí celou škodu, za níž pojištěná osoba s nimi solidárně ručí, a že závisí na čiré náhodě. Nelze však přehlédnouti, že pojišťovací smlouva je smlouvou odvážnou, jíž přejímá pojišťovna cizí nebezpečí a ručí i za nahodilou škodu, pokud pojištěného nevyvíňují skutečnosti v § 2 cit. zák. uvedené. Neodůvodněný zisk by však měl jen tehdy význam, kdyby na druhé straně byla tím jiná osoba poškozena, neboť jen tuto zásadu zná občanský zákon (§§ 335, 1431, 1447

obč. zák.). Na úkor jiné osoby se nesmí nikdo obohatiti. Ani žalobkyně ani pojišťovna však škodu netrpí. Ona proto ne, že nic na uhrazení škody poškozeným nevynaložila. Tato pak proto, že splnila jen svou zákonnou povinnost, již by musila právě tak splniti, i kdyby žalobkyně sama byla celou škodu zavinila a byla povinnou celou škodu hraditi. Žalobkyně odvozuje svůj nárok i z nepřímého nároku pojišťovny, jehož prý tato nabyla postupem od žalobkyně samé neb od poškozených. Ani to ani ono není odůvodněno — a netřeba se proto zabývatí otázkou, zda je to nepřípustnou novotou podle § 482 c. ř. s. Jest sice pravda, že podle § 3 (4) aut. zák. ručí všichni škůdci solidárně a že přísluší tomu z nich, kdo zaplatil celý dluh, postižní nárok proti ostatním podle § 896 obč. zák. Avšak nárok ten vzniká spoludlužníku teprve zaplacením celého dluhu a žalobkyně jako spoludlužnice nezaplatila tento dluh ze svého majetku, nýbrž pojišťovna; neutrpěla tedy újmy, nemá postižního nároku podle § 896 obč. zák., nemohla ho proto pojišťovně postoupiti (§§ 442 a 1394 obč. zák.) a nemohla ho tato žalobkyně zase zpět postoupiti. Nepřípadným jest srovnání s požárním pojištěním. Neboť pojištěný proti škodám požárním je zároveň poškozeným a jemu vzniká škoda ihned vypuknutím požáru a může svůj nárok proti žháři ihned postoupiti, aniž by potřeboval teprve něco platiti. Že poškození sami postoupili nárok proti škůdcům žalobkyni, nebylo, jak řečeno — ani tvrzeno a nelze postup shledávati v tom, že si žalobkyně ve sporu Ck I 965/25 vyhradila postižní práva proti dnešním žalovaným. Tím ještě nedokázala, že poškození jí svůj nárok postoupili, neboť postižní nárok (§ 891 obč. zák.) je něčím jiným než nárok postoupený. Onen nárok jest nárokem vlastním, tento je nárokem cizím, jenž teprve prohlášením postupitele přechází na postupníka. Takovéto prohlášení však schází. Je proto i nepřípustným, odvolává-li se žalobkyně na ustanovení § 1422 obč. zák. o převzetí dluhu, neboť, jak již uvedeno, ani žalobkyně ani pojišťovna vůbec cizí dluh neplatila a cizí dluh nepřevzala. Ani ustanovení § 1358 obč. zák. se sem nehodí, poněvadž, jak nahoře vyloženo, pojišťovna poškozenému ani osobně ani svým jménem neručí. Ustanovení § 1404 obč. zák. není přílehavým proto, poněvadž vyžaduje, by uspokojený věřitel plátcí cizího dluhu svůj nárok proti dlužníku postoupil, což nebylo ani tvrzeno, tím méně dokázáno. Marně proto žalobkyně poukazuje na § 20 pojišť. podmínek, podle nichž přechází nárok pojištěného proti třetím osobám na pojišťovnu již na základě pojišťovací smlouvy. Třeba by se i uznal postup budoucí neurčité pohledávky, nelze o postupu nároku žalobcova na pojišťovnu mluvití proto, poněvadž žalobkyně jako spoluvinnice postižního nároku podle § 891 obč. zák. neměla, jelikož vůbec ze svého majetku nic neplatila. Ani obdoby předpisů § 65 zákona ze dne 30. března 1888 ř. zák. čís. 33 a § 47 zákona ze dne 28. prosince 1897 ř. zák. z r. 1898 o nemocenském penzijním pojištění nelze tu použiti. Tam ovšem přechází nárok pojištěného proti třetí osobě na pojišťovnu, avšak předpisy ty se vztahují na sociální pojištění, na veřejnoprávní ústavy, a nelze jich obdobně použiti při pojištění soukromoprávním. Ani § 62 zák. o soukr. pojištění

nemůže postup odůvodniti, poněvadž podle §§ 167, 168 téhož zák. a vl. nař. ze dne 9. prosince 1919, čís. 652 sb. z. a n. dosud účinnosti nenabyl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Těžiště dovolání jest dle jeho vývodů v dovolacím důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. Podle výsledků jednání a podle přednesu žalobkyně v prvé stolici jakož i podle obsahu žaloby nemůže býti pochyby, že žalobkyně postižný nárok proti žalovaným v žalobě uplatňovaný zakládá a jediné založení mohla na předpisu § 896 obč. zák., jak odvolací soud v napadeném rozsudku uvedl a případně odůvodnil. Podmínkou postižního nároku žalobkyně, ať přímo ať zpětným postupem od pojišťovny U. proti žalovaným jako spoluškůdcům nabytého, jest podle jasného znění § 896 obč. zák., by žalobkyně škodu, za kterou solidárně se spoluškůdci poškozeným ručila, zaplatila ve skutečnosti ze svého majetku, neboť jen v tom případě vznikl zaplacením její postižný nárok proti spoluškůdcům. V souzeném případě však podle zjištění nižších soudů žalobkyně ze svého majetku poškozeným nic nezaplatila, nýbrž učinila tak pojišťovna, u níž žalobkyně pro případ povinného ručení byla pojištěna. Nemohl proto tímto zaplacením škody poškozeným třetí osobou, které se nestalo z majetku žalobkyně, postižný nárok ve smyslu § 896 obč. zák. žalobkyni vůbec vzniknouti, jak soud odvolací v napadeném rozsudku uvedl a odůvodnil. Žalobkyně nemohla tento postižný nárok pojišťovně U. před jeho vznikem vůbec postoupiti a v důsledku toho nemohla ho zase od ní zpětným postupem nabýti, poněvadž postižný nárok mohl podle zákona vůbec vzniknouti teprve zaplacením škody žalobkyní z jejího majetku. Na váhu nepadá, zda pojišťovna, u níž žalobkyně byla pojištěna pro případ povinného ručení, zaplacením škody třetím osobám, vzniklé zaviněním žalobkyně, utrpěla škodu, neboť zaplativši tuto škodu, splnila pojišťovna jen svůj smluvní závazek proti žalobkyni. Proto, i kdyby bylo správným tvrzení dovolatelky, že pojišťovna U. splněním své smluvní povinnosti proti žalobkyni zaplatila více, než co od žalobkyně na pojišťovacích premiích obdržela, nemělo by to významu pro řešení otázky, zda žalobkyni proti spoluškůdcům přísluší postižný nárok ve smyslu § 896 obč. zák., neboť tato případná škoda pojišťovny nedotýkala by se majetku žalobkyně, nýbrž majetku pojišťovny. Nerozhodny jsou rovněž vývody dovolání, jimiž se žalobkyně snaží dovésti nesprávnost předpokladu soudu odvolacího, že pojišťovna zaplacením škody poškozeným, k němuž smluvně proti žalobkyni byla zavázána, podle známých zkušeností o stavu pojišťoven a podle pojišťovací techniky škodu neutrpěla, a vývody ty zůstanou proto nepovšimnuty. Totéž platí o vývodech dovolatelky poukazujících na to, jaké morální důsledky by to mělo a co by pojišťovny v případě povinného ručení za jednoho spoluškůdce musely činiti, by ke škodě nepřicházely. Postižný nárok žalobkyně proti spoluškůdcům nevznikl v tomto případě

již způsobením škody, nýbrž mohl teprve vzniknouti zaplacením této škody z majetku žalobkyně poškozeným, jak jasné plyne z § 896 obč. zák. Z této povahy postižního nároku žalobkyně plyne, že nemohl po právu již dříve, před svým vznikem (při uzavírání pojišťovací smlouvy mezi žalobkyní a pojišťovnou) přijíti v úvahu. Jestliže pojišťovna, stanovíc pojišťovací premie, již tehdy s tímto postižným nárokem počítala, přičila se její kalkulace předpisu § 896 obč. zák. o vzniku a o povaze postižního nároku při tomto způsobu pojištění. Nemá proto pro platnost dotyčné pojišťovací smlouvy významu, že již v pojišťovací smlouvě jest stanoveno, že postižní nároky žalobkyně proti spoluškůdcům přecházejí na pojišťovnu, any postižní tyto nároky tehdy ještě neexistovaly a žalobkyni případně mohly vzniknouti proti spoluškůdcům teprve zaplacením škody z jejího majetku. Když žalobkyně v souzeném případě škodu ze svého majetku nezaplatila a jenom z důvodu toho jí postižný nárok proti spoluškůdcům nevzešel, nemůže tato okolnost přivoditi neplatnost pojišťovací smlouvy mezi žalobkyní a pojišťovnou, ježto nedotýká se podstaty pojišťovací smlouvy, nýbrž způsobeno to bylo nesprávným postupem žalobkyně při placení škody. Soud odvolací uvedl a správně odůvodnil v napadeném rozsudku, že a proč pojišťovna, plníc zaplacením škody třetím osobám svou smluvní povinnost proti žalobkyni, plnila jen to, k čemu žalobkyně jako solidární dlužnice se spoluškůdci byla povinna, a že tedy neplatila nic za tyto spoluškůdce (třetí osoby). Bezvýznamny jsou proto vývody dovolání, poukazující k následkům toho, kdyby v případě povinného ručení pojišťovná právo postihu proti spoluškůdcům bylo odepřeno, ježto v souzeném případě jenom tím, že žalobkyně nezaplatila škodu ze svého majetku, se stalo, že postižního nároku proti spoluškůdcům nenabyla a že tím také její pojišťovna o postižný nárok přišla. Stanovisko v tomto případě soudem dovolacím o vzniku postižního nároku žalobkyně zaujaté, vysloveno bylo již v rozhodnutí tohoto soudu uveřejněném pod čís. 4461 sb. n. s. a soud dovolací neshledává příčiny, by od něho v souzeném případě upustil. Ohledně toho, co dovolatelka na odůvodnění svého postižního nároku teprve v dovolání uvádí, že totiž podle pojišťovací smlouvy pojišťovna byla povinna na zaplacení škody v souzeném případě přispěti jen 90% a že tudíž 10% této škody podle pojišťovací smlouvy žalobkyně musí nésti ze svého, sluší poukázati žalobkyni na to, že tuto skutkovou okolnost za řízení v první stolici neuplatnila a že jde proto o novotu v řízení dovolacím nepřípustnou, k níž nelze přihlížeti. Totéž platí o tvrzení žalobkyně, že pojišťovací premie platila ze svého majetku a že proto aspoň ohledně těchto částek její postižný nárok podle § 896 obč. zák. proti spoluškůdcům jest odůvodněn, neboť ani to žalobkyně v první stolici netvrdila. Vývody dovolání, jimiž se žalobkyně snaží dovoditi, že pojišťovna, platíc poškozeným celou škodu dříve, než podle stanov byla povinna, jednala jako její negotiorum gestor a že postižný nárok žalobkyně tímto placením vznikl vlastně nejprve pro žalobkyni, z ní že přešel postupem již v pojišťovací smlouvě vysloveným na pojišťovnu a z ní zase zpětným postupem na žalobkyni, jsou po stránce

skutkové rovněž novotami v řízení dovolacím nepřipustnými a soud dovolací nemá proto možnosti, by se jimi blíže zabýval, když jest jisto, že žalobkyně způsobenou škodu třetím osobám z vlastního majetku nezaplatila, nýbrž že tak učinila pojišťovna, plníc svůj smluvní závazek proti žalobkyni. Žalobkyně ručila podle § 3 (4) zákona automobilového solidárně se spoluškůdci za škodu třetím osobám způsobenou. Toto její solidární ručení mělo za následek, že byla povinna, když od třetích osob na ni celá způsobená škoda byla požadována, by tuto škodu jako vlastní dluh zaplatila. Neplatila by proto, i kdyby byla platila ze svého majetku, nic za třetí osoby (spoluškůdce). Okolnost, že měla právo v tom případě, kdyby byla celou škodu ze svého majetku poškozeným zaplatila, domáhati se postihem náhrady od spoluškůdců, nemohla přivoditi, by ohledně částek v případě postihu na spoluškůdce připadajících jevílo se placení žalobkyně placením za třetí osoby, neboť tento právní názor žalobkyně přičí se povaze solidárnosti jejího závazku, která způsobuje, že žalobkyně zaplacením škody v každém případě plnila jen svůj vlastní dluh. Pojišťovně zaplacením celé škody a splněním její smluvní povinnosti proti žalobkyni nemohl, jak již svrchu uvedeno, postižný nárok proti spoluškůdcům vůbec přímo vzniknouti, ježto ke spoluškůdcům nebyla v přímém poměru, t. j. v poměru spoluvinníka. Nároku toho, jak rovněž již vyloženo, ani postupem od žalobkyně nenabyla a nabýti nemohla, ježto nárok tento byl by vznikl teprve zaplacením z majetku žalobkyně. Jinak jest tomu v oněch případech pojištění, v nichž postižný nárok poškozeného proti škůdci vzniká již škodou samou (požární pojištění a podobná), neboť v takovýchto případech může postižný nárok pojištěnců na pojišťovnu přejíti. Dovolatelkou citovaná rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni, otištěná ve sbírce Gl. U. N. F. pod čís. 6400 a 5024 nemají proto pro tento případ významu, ba spíše podporují správnost rozhodnutí, jehož se mu dostalo nižšími soudy. Rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu uveřejněná pod čís. 1737 a 1896 sb. n. s., pokud vůbec následkem jiného skutkového podkladu mohou přijíti v úvahu, mluví pro správnost názoru zde hájeného. Poukaz dovolatelky na předpis § 1042 obč. zák. nemá zde význam, neboť žalobkyně nezaplatila poškozeným ze svého majetku a i pojišťovna placením plnila jen to, k čemu smluvně byla povinna proti žalobkyni, aniž tím vynaložila něco za žalované s úmyslem předpokládaným v § 1042 obč. zák. Když však pojišťovně splněním její smluvní povinnosti proti žalobkyni postižný nárok proti spoluvinníkům ani přímo ani nepřímou vůbec vzejíti nemohl, netrpí řízení odvolací vadou ve smyslu § 503 čís. 2 c. ř. s., když soud odvolací neprovedl a nepřipustil důkazy žalobkyni nabízené o tom, že pojišťovně tento postižný nárok příslušel. Poněvadž podle vlastního doznání dovolatelky § 62 pojišťovacího zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. dosud neplatí, jsou pro tento spor bez významu vývody dovolání, poukazující na význam tohoto zákonného předpisu pro pojistnictví a na důvody jeho vzniku. Poukaz dovolatelky na rozhodnutí tohoto soudu uveřejněná pod čís. 1896 a 1737 sb. n. s. za tím účelem, by opodstatnila názor, že postižný nárok žalobkyně proti

spoluškůdcům mohl jí býti pravoplatně již pojišťovací smlouvou postoupen a že to judikatura uznává, nemá pro tento případ významu, neboť v případech oněmi rozhodnutími nejvyššího soudu řešených šlo o docela jiný skutkový základ a o jiný způsob pojištění. Na způsob pojištění, o který zde jde, vztahuje se rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu pod čís. 4461 sb. n. s. uveřejněné a to jest v souhlasu s míněním zde vysloveným, že postižný nárok spoluškůdce vzniká teprve zaplacením škody z jeho vlastního majetku. Pro tvrzení dovolatelky, že řízení odvolací trpí vadou také proto, že přihlíženo bylo při řešení tohoto případu jen k jednotlivým ustanovením pojišťovací smlouvy a nikoliv k pojišťovací smlouvě jako k celku, není opory ve spisech, neboť pojišťovací smlouvou nebyly důkazy nabízeny ani provedeny, ježto nesporný přednes stran stačil k tomu, by na jeho základě byla zjištěna okolnost pro spor rozhodná, že škodu třetím osobám nezaplatila žalobkyně ze svého majetku, nýbrž pojišťovna, plníc svou smluvní povinnost proti žalobkyni. Nemůže proto ani z tohoto důvodu o vadě řízení odvolacího býti řeči. Co dovolatelka dále uvádí s poukazem na pojišťovací podmínky jest po stránce skutkové novotou v řízení dovolacím nepřipustnou, po stránce právní jest to nerozhodno, ježto podmínky pojišťovací dotýkají se jen poměru mezi žalobkyní a její pojišťovnou, nikoliv poměru žalobkyně k žalovaným jako spoluškůdcům, který jediné při rozhodování tohoto sporu padá na váhu.

Čís. 7732.

Proti žalobě vlastnické není vyloučena námitka lstivosti při nabytí vlastnického práva.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1928, Rv II 718/27.)

Žalobce, tvrdě vlastnictví k věci, domáhal se jejího vydání od nevlastníka. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Dovolatelka vytýká rozsudku odvolacího soudu nesprávné právní posouzení v otázce přípustnosti námitky lstivosti proti žalobě vlastnické a tvrdí dále, že knihovní vlastník (žalobce) nabytí vlastnictví lstivě za tím účelem, by připravil kupitelku (žalovanou), které byl sporný předmět (domek) do držby odevzdán, o právo z kupu a z odevzdání. Této výtce nelze upříti oprávnění.

Nelze souhlasiti se stanoviskem odvolacího soudu, který námitku lstivosti proti vlastnické žalobě vůbec vylučuje. Názor tento vyvrácen